

vrhem určeny za pozemky uliční. Je tedy obec s touto námitkou, opřenou o nový regulační plán, prekludována. V důsledku toho nemohla obec tuto námitku vznášeti teprve ve svém rekursu na zem. úřad a učinit-li tak přec, měl úřad tuto námitku její odmítnouti pro nastalou preklusi. Žal. úřad tak neučinil a pustil se do věcného přezkoumání této námitky, ježto prý okr. úřad měl k okolnosti, že plochy skladiště jsou polohovým plánem určeny za plochy uliční, přihlédnouti i bez námitek obce z povinnosti úřední.

Je pravda, že úřad I. stolice, když rozhoduje o schválení živn. provozovny, nemá se omeziti pouze na přezkoumávání námitek při komisi vznesených, nýbrž má také z povinnosti úřední uvážiti, není-li podle živn. zák. jiných ještě závad proti udělení žádaného schválení (arg. § 44 živn. zák.). Opomenutí I. stolice v tomto směru může však rekursní stolice, vyřizující instanční stížnost proti schválení živn. provozovny, napravit jen potud, pokud podle § 243 odst. 4 může změnit i pravoplatné rozhodnutí I. stolice, nebo pokud mohla by činiti opatření ex officio mimo rámec instanční stížnosti podle § 81 správ. řádu na ochranu nezadatelných zájmů veřejných, svěřených ochraně živn. úřadu (srov. nál. Boh. A 10.340/33).

V daném případě nemohlo již proto býti místa pro takový zákrok rekursní stolice, ježto, jak nss blíže dovodil v nál. Boh. A 9253/31 a 9425/31, není vůbec věcí živn. úřadů, aby přípustnost živn. provozovny zkoumaly i po té stránce, zda zřízení její není v odporu s dispozicemi polohového plánu obce.

Zda je tomu stejně tak i ve příčině otázky zřízení požární zdi podle požárního statutu obce, relevované obcí v jejím instančním odvolání, nemusil nss zkoumati, ježto žal. úřad nař. rozhodnutí o potřebu zřízení této zdi neopírá.

Č. 12.185.

Řízení správní: I. * Nárok strany ve sporu zvítězivší na náhradu nutných nákladů — čítajíc v to i případné nutné náklady právního zastoupení — ve smyslu ustanovení § 128 odst. 2 správ. ř. (vlád. nař. č. 8/1928 Sb.) nemůže úřad zamítnouti z toho důvodu, že podle jeho názoru řízení provedené o nároku protistrany na spor vzneseném bylo zbytečné, protože není předpisu, který by připouštěl, aby věcnému nároku protistranou vznesenému bylo vyhověno. — **II. Při výslovném předpisu § 128 odst. 2 správ. ř. je pro otázku nároku na náhradu nutných nákladů právního zastupování v řízení upraveném vlád. nař. č. 8/28 Sb. subsidiární platnost § 41 c. ř. s. vyloučena.**

(Nález ze dne 4. prosince 1935 č. 18.767/33.)

V ě c: Město J. proti zemskému úřadu v Brně o náklady řízení správního.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výměrem okresního úřadu v Krnově ze 31. května 1930 bylo k návrhu Rudolfa B. v P. po provedeném řízení uznáno, že městská obec J. dopustila se porušení §§ 6 a 8, resp. 29 zák. z 31. prosince 1874 č. 5 mor. zem. zák. z r. 1875 (moravského silničního policejního řádu), že však rozhodnutí o tom, zda, resp. do které výše obec ručí za škodu, kterou Rudolf B. zmíněným opomenutím zákonitých povinností utrpěl (při úrazu na zanedbané obecní silnici pádem s kola), spadá do oboru působnosti řádných soudů. Zároveň bylo podle § 128 odst. 2 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. vysloveno, že Rudolfu B. přísluší proti městu J. nárok na náhradu nákladů právního zastoupení.

Z výměru toho se obec J. odvolala a vznesla návrh, aby výměr ten, jak co do výroku ve věci samé, tak i co do výroku o útratách, byl zrušen a naopak, aby jí byly proti Rudolfu B. přiznány útraty, vzniklé jí právním zastoupením jak v řízení samém, tak i podáním odvolání. Odvolání tomuto zemský úřad v Brně rozhodnutím z 25. července 1930 vyhověl potud, že výměr okresního úřadu v celém jeho rozsahu zrušil, při čemž jen ke konci svého odůvodnění poznamenal, že si náklady řízení hradí každá strana sama. Toto rozhodnutí bylo ke stížnosti města J. nálezem nss-u z 5. prosince 1932 zrušeno pro vadnost řízení, která byla shledána v tom, že o žádosti obce za přiznání útrat nebylo rozhodnuto.

Na to žal. úřad nař. rozhodnutím žádost obce zamítl s tímto odůvodněním: »Náklady, které obci J. řízením vzešly, nepovažuje zemský úřad za nutné, t. j. za nezbytně potřebné. Řízení, do něhož se obec J. pustila, bylo totiž zbytečné, poněvadž v zemi Moravskoslezské není předpisu, který by ustanovoval, že obec ručí za případné škody při nehodě, vzniklé špatným stavem cest v obci. Obec byvši přípisem okresního úřadu v Krnově z 3. listopadu 1929 vybídnutá, aby zaujala stanovisko k žádosti Rudolfa B. o náhradu škody, zcela správně vystihla ve své odpovědi, že požadavek B. po právu neexistuje (slova: Der Antrag des Rudolf B. ist unter Hinblick auf die verwaltungsrechtlichen Bestimmungen vollständig ungerechtfertigt) a nebylo tedy potřeba, aby činila návrh na provedení místního šetření a výslechy svědků a aby se dala zastupovati advokátem. — — — — Poněvadž řízení nebylo nutné, byly i útraty na celé řízení vynaložené zbytečné, a proto odpadá možnost, aby ony útraty předepsány byly podle § 128 odst. 2 vlád. nař. z 13. ledna 1928 č. 8 Sb. k náhradě protistraně.«

— — —
Zkoumaje námitky stížnosti uvažoval nss takto:

St-lka namítá, že úsudek žal. úřadu, že náklady obci vzešlé nebyly nutné a že řízení bylo zbytečné, vyvrací skutečnost, že okresní úřad rozhodnutím z 31. května 1930 vyhověl návrhu Rudolfa B. a uznal, že obci jest klásti za vinu porušení předpisů morav. silničního policejního řádu a že obec odsoudil, aby žadateli nahradila útraty právního zastoupení. Obec nezavinila také zbytečně útraty, vzešlé jí při místním šetření a výslechu svědků, jak nař. rozhodnutí vyslovilo, neboť obec ve svém

vyjádření de praes. 6. února 1930 provedení místního šetření a výslech svědků navrhla jen pro ten případ, že by úřad neodmítl bez dalšího žádost proti obci směřující. Dále vytýká stížnost, že v nař. rozhodnutí sběhl se právní omyl a to důsledkem nesprávného výkladu § 128 odst. 2 cit. správ. řádu, poněvadž podle tohoto ustanovení nemůže úřad zcela odmítnouti žádost o náhradu útrat, nýbrž má zkoumati, které z likvidovaných nákladů dlužno považovati za nutné. Konečně namítá st-lka, že likvidované náklady právního zastoupení měly býti přiznány při nejmenším podle § 41 civ. řádu soudního, jehož ustanovení v daném případě jest použití subsidiárně.

Námitku stížnosti o subsidiární platnosti ustanovení civilního řádu soudního zamítl nss, ježto ustanovením v daném případě rozhodným je předpis § 128 odst. 2 správ. řádu, jímž jest otázka nároku na náhradu nutných nákladů právního zastupování výslovně upravena, takže námitka o subsidiární platnosti § 41 c. ř. s. nemá právního podkladu a je tudíž bezdůvodná.

Nss uznal však stížnost důvodnou, pokud uplatňuje nezákonnost rozhodnutí s hlediska mylného výkladu ustanovení § 128 odst. 2 spr. ř.

Ustanovení § 17 spr. ř. dává stranám právo dáti se v řízení zastupovati zmocněncem. Tohoto práva může tím spíše použití strana, která spor nevyvolala, ale ve sporu se jen řádně brání vůči nároku proti ní uplatněnému. V daném případě byl spor vyvolán návrhem Rudolfa B. a obec neuznávající oprávněnost nároku na náhradu škody proti ní vzneseného byla oprávněna dáti se zastupovati advokátem. Otázku, může-li obec požadovati náhradu nákladů právního zastupování, jež sporem tím jí vzešly, dlužno posuzovati podle § 128 spr. ř. V ustanovení § 128 odst. 1 stanoví se, že každá strana má hraditi sama náklady, které jí vzejdou v řízení, čímž je vyslovena všeobecná zásada, platná pro náklady stran, tedy i pro náklady právního zastupování. Z této zásady stanoví se výjimky v ustanoveních dalších dvou odstavců § 128, podle nichž přísluší za podmínek tam uvedených nárok na náhradu nákladů i vůči procesnímu odpůrci.

V daném případě o vzneseném nároku rozhodoval žal. úřad podle ustanovení § 128 odst. 2, jež stanoví ve větě první: »Bylo-li úřadem rozhodnuto o sporném nároku, přísluší straně úplně zvítězivší proti soukromé straně podlehnouti nárok na náhradu nutných nákladů, čítajíc v to ... i případné nutné náklady právního a odborného zastupování.« Kdežto před účinností správ. řádu bylo možno náhradu nákladů právního zastupování uplatniti vůči procesnímu odpůrci jen tam, kde to speciální předpisy dovolovaly (srovn. na př. §§ 84 a 99 čes. vod. zák., § 77 pat. zák., § 6 známkové novely z r. 1895), lze nyní podle cit. ustanovení správ. řádu uplatniti nárok na náhradu nákladů těch ve správním řízení, pro něž platí ustanovení správ. řádu, vůbec, neboť k nutným nákladům se počítají i nutné náklady právního a odborného zastupování. O tom, které náklady z likvidovaných útrat právního zastupování mají se považovati za nutné, je povinen úřad rozhodnouti, bylo-li o sporném nároku stran vydáno úřední rozhodnutí a zvítězila-li podle tohoto roz-

hodnutí úplně strana, která nárok na náhradu útrat uplatňuje. V daném případě nebylo na sporu, že obě tyto podmínky jsou splněny. Bylo tedy povinností žal. úřadu, aby přikročil ke zkoumání nutnosti likvidovaných nákladů právního zastupování, a nemohl se zhostiti této své povinnosti zamítnutím nároku vůbec z toho důvodu, »že nebylo potřeba, aby obec dala se zastupovati advokátem, protože řízení, do něhož se pustila, bylo zbytečné, protože není předpisu, který by ustanovoval, že obec ručí za případné škody při nehodě vzniklé špatným stavem cest v obci.«

Č. 12.186.

Vodní právo (Slovensko): Při rozvrhu příspěvků na udržování regulačního kanálu na jednotlivé uživatele ve smyslu § 40 odst. 2 zák. čl. XXIII:1885 je směrodatným jedině poměr užítku, nikoliv však otázka, jaké plusnáklady vzejdou majiteli vodního díla novým jeho užíváním činitelem, jemuž na základě pravoplatného konsensu vodoprávního je povoleno provedení kanalisace s vyústěním odpadu do tohoto kanálu.

(Nález ze dne 4. prosince 1935 č. 19.964/35.)

V ě c: Sernanské regulační družstvo v M. proti zemskému úřadu v Užhorodě o svádění splaškových vod.

V ý r o k: Na ř. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výměrem župního úřadu v Mukačevě z 19. prosince 1927 bylo ředitelství státních drah v K. na základě § 168 zák. čl. XXIII:1885 dáno vodoprávní povolení k provedení kanalisace v budově pro udržování dráhy v M. s vyústěním odpadu do kanálu zvaného »mukačevskopolanecký kerepec«, náležejícího stěžujícím si družstvu v M., a co do výše příspěvku požadovaného družstvem za užívání jejího kanálu k odvádění odpadových vod řečené kanalisace bylo ředitelství drah odkázáno na smírnou dohodu, příp. na pořad práva. K odvolání družstva ministerstvo zemědělství výnosem ze 17. února 1930 zrušilo zmíněný vodoprávní výměr, pokud šlo o poplatek pro řečené družstvo za vyústění kanalisace do jeho kanálu, a uložilo vodoprávnímu úřadu I. stolice, aby po doplnění provedeného řízení o sporné příspěvkové povinnosti rozhodl na základě § 40 odst. 2 zák. čl. XXIII:1885.

Městský notářský úřad v Mukačevě jako I. stolice vodoprávní, doplniv řízení, stanovil výměrem z 25. listopadu 1931 příspěvkovou povinnost ředitelství státních drah v K. k udržování kanálu družstva částkou Kč 500— ročně, počínaje dobou zřízení kanalisace, t. j. od 1. ledna 1923. Toto rozhodnutí své opřela I. stolice o předpis § 40 odst. 2 zák. čl. XXIII:1885 a co do výše příspěvku vycházela z § 15 odst. 2 zák. čl. XIV:1884, podle něhož majitelé jednotlivých objektů jsou povinni přispívat k udržovacím nákladům v proporcí, o kolik by stálo více udržování vlastní stavby, kdyby nebylo ochranného díla.